

forekom mig at være enig, eller i alt Fald væsentlig enig med mig i de Betragtninger, jeg tillod mig at fremføre om det betænkelige i, at man saaledes gav denne Understøttelse fra Statens Side til Kommunerne den Form, at man overførte til Kommunerne gamle faste Statsskatter, — i hvilken Anledning jeg havde omtalt, at man ikke behøvede at bruge denne Form, men jo kunde give de forskellige Kommuner et omtrent tilsvarende Beløb, som disse Skatter androg — bemærkede, at han vilde sætte Pris paa, at man fik det fulde Beløb. Det vil jeg nu ikke anse for at være ganske rigtigt og klogt; jeg deler den Betragtning, som blev gjort gældende af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), at naar man selv uden at nævne det tager hele Indholdet af en Skat og overfører den til Kommunerne, overfører den til en anden Anvendelse, bliver det næsten Spilfægteri at sige, at Skatten ikke i Virkeligheden er gaaet over til Kommunerne. Det tror jeg, man skulde søge at undgaa, og jeg kan heller ikke skønne rettere, end at man maatte kunne finde Midler, hvorved man kunde undgaa dette Scylla uden derfor at komme i Charybdis. Men det, som jeg i Dag ligesom i Gaar vil konkludere hen til, det er, at her er saa mange vanskelige Spørgsmaal, som ville kræve en nøje Overvejelse, for at man kan have den ønskelige Garanti, at Lovene i alle Henseender blive fyldestgørende, at en saadan Overvejelse ikke maa skydes til Side. Paa den anden Side vilde jeg finde det alt andet end heldigt, om man ved at fordybe sig i disse Betragtninger for Tiden vilde skyde Hovedspørgsmaalet fra sig. Jeg tror ikke, man kan frigøre sig ganske for at tage Hensyn til den almindelige Stemning, som er oppe i Landet i Anledning af disse store Skatte-lovforslag. Jeg tror derfor ikke, det vil være heldigt, og jeg vil i hvert Fald ikke være med til i disse Love at søge løst alle de Spørgsmaal, som jeg har fremdraget, Hartkornskattens Fiksering og en Omformning af Formue- og Lejlighedsskatten, det er mig de to væsentligste Punkter. Men jeg vilde ønske, at man kunde blive enig om at forbeholde det til nærmere Overvejelse og Løsning i en ikke fjern Fremtid, og under Hensyn til disse Overvejelser mener jeg da fremdeles, at det allerede af den Grund vilde være mindre heldigt, om man gik til en definitiv Ordning af alle disse Forhold. Man maatte kunne indskrænke sig til at lade begge Love gælde for et kortere Tidsrum og da her i Loven at udtale, at man, inden man kom til en

Revision af disse Love, maatte have opnaaet Enighed mellem de forskellige Lovgivningsfaktorer om Løsningen af disse Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Hartkornets Fiksering og om en Omformning af Formue- og Lejlighedsskatten særlig paa Landet, men ogsaa tillige i Byerne.

Estrup: Den højtærede Minister (Høring) udtalte i Gaar, at efter hans Mening bestemmes det ikke i dette Lovforslag, at en Tredjedel af Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten skulde gaa over til at blive kommunale Skatter; han udtalte, at Meningen er den, at det kun skulde være disse Skatters Beløb, som skulde gaa over til Kommunerne, medens Skatterne skulde blive ved at være Statsskatter. Og til min store Beroligelse udtalte den højtærede Minister, at dersom der trængtes til et klarere Udtryk, vilde han være villig til at gaa med dertil. Det vil maaske erindres, at den første Hovedindvending, jeg gjorde mod Lovforslagets enkelte Bestemmelser, var den, at det vil bortkaste som Statsindtægt en stor Del, ja den største Del, af Statens nuværende Grundskatter og bortskænke dem til Kommunerne. Det var Udgangspunktet for mine Betragtninger, og efter den Udtalelse, vi hørte i Gaar fra den højtærede Finansminister, nærer jeg en sikker Forventning om, at enhver Tvivl om, hvorvidt dette er Lovforslagets Mening, vil blive fjernet, inden det kommer videre. Den højtærede Minister bemærkede udtrykkeligt, at man kunde gøre det ved en Forandring i Lovens Titel. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister; kun er der nogle Ord i Teksten, som saa ogsaa nødvendigvis maa forandres. Jeg ser ikke rettere, end at saaledes som Lovforslaget nu er affattet, maa Forstaaelsen deraf nødvendigvis være den, at disse Skatter og Skattedele overgaa til at blive Kommuneskatter. Det, at de vedblivende skulle opkræves gennem Statsmyndigheder, gennem Amtstuerne o. s. v., forandrer jo intet som helst i saa Henseende. Vi have kendt og kende endnu Opkrævning gennem Amtstuer og lignende Myndigheder af Beløb, som aldeles ikke derfor have Karakteren af, eller som det kunde falde nogen ind at kalde Statsskatter. Som saadanne vil jeg nævne den nu ophørte Opkrævning af Bankrenten, og ligeledes vil jeg nævne Opkrævningen gennem Amtstuerne af Brandpenge samt sidst og ikke mindst Opkrævningen gennem Amtstuerne af den kommunale Afgift til Amtsrepartitionsfonden. Altsaa, hvem der opkræver Afgiften, det